

Kimse Neyim Olduđunu Bilmedi

– DemirMUTLUGİL · 29 Kasım 2021

Kül kedisiydi düş evlerine sığınan güz...Zaman şimdi idi ezgi güftesiz ,düş hemen
Çizilemeyen resimdi tuvalle yüzleşen

Tuval gergindi...
Mat renkleri görmezdan geliyordu
Üstün körü fırçalar
Hiç yeni başlamıştı
Hep kıt kanaat
An su buharı
Bağcıkta dantelasız kolun bil/ekleri
Bil/ezikti
Boşluk çiziyordu kadınsal dokunuşlar
İncir balı elleriyle
Bil/sinmiş... Bildim
Canını acıtırken tuvalin son fırça darbesi
Kırmızı çizgileriyle

Gel zaman, git zamandı
Birlikte kırıştığımız suyuna gidiyorduk sazlığın,
İki yanı bil/eylenmiş düş törpüsüyle
Erbane zilleri çalıyordu duymamışlara rüzgâr
Yedi perde örttüm,
Dipten koparılmış dokuz boğuma
Bir bil/ezik ve başpare nefeslendi
Aşktan uzaktı meşk
Hüzzam deruni
Ney/im olacaksın bundan sonra derken
Tükengen nefes
Derviştı yürek,
Uluorta arıyorken dünü zikreden ses

Sabah yorgun düş/tü düş evimde...Bıkkın düş/tü beş duyuyu kaybettiren kabullenmişlik
Kimse ney/im olduđunu bilmedi...

Suadiyekasımikibinyirmibir
Demir Mutlugil

>